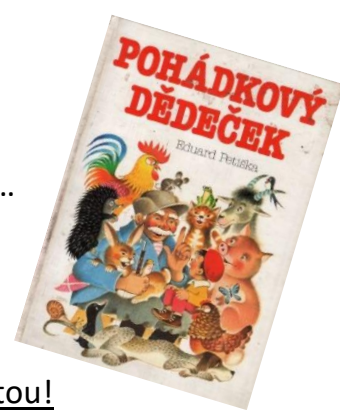

2. ÚKOL – PRACOVNÍ LIST NOC S ANDERSENEM

JMÉNO :TŘÍDA :

1) **Přečti** si text O poslední vlaštovce, potom odpověz na otázky. Odpovědi piš celou větou!

2) Proč vlaštovky odlétají do teplých krajin?

3) Proč nemohly vlaštovky na poslední vlaštovku počkat?

4) Čím se vlaštovky živí ?

5) Proč ježek v příběhu pospíchá?

6) Která zvířátka se v příběhu připravovala na zimu?

7) Nakresli vlaštovku.

Na podzim se vlaštovky slétají na elektrické dráty za vesnicí a chystají se, že spolu odletí. Jednou zase seděly na drátech a užž chtěly odletět. Vtom se ozvala vlaštovka, která seděla až na konci řady: „Počkejte, sestřičky, chvíli. Ještě nám chybí vlaštovka z chalupy na stráni.“ Nejstarší vlaštovka řekla: „Proč bychom chvíli nepočkaly? Počkáme na poslední vlaštovku a odletíme s ní.“ Vlaštovky čekaly, poposedaly na drátě, občas jedna vylétla z řady a rozhlížela se a zase se vrátila. „Už letí poslední vlaštovka?“ ptaly se jí ostatní. „Neletí, ještě neletí,“ povídala vlaštovka, která si sedala vedle nich. Poslední vlaštovka nepřiletěla. Už zvonili ve vsi poledne. „Kde jen může být?“ vrtěly vlaštovky hlavami a přihlazovaly si zobáčkem peří. „Neměly bychom raději odletět bez ní?“ „Počkejte chvíli, jenom chvíličku,“ prosila vlaštovka na konci řady. „Chvíli můžeme počkat,“ řekla nejstarší vlaštovka. Čekaly chvíli a ještě chvíli a ještě. Ale poslední vlaštovka stále neletěla. Už chodily děti ze školy, už přijížděli domů lidi z práce. „Doleť se podívat do chalupy na stráň,“ řekla nejstarší vlaštovka vlaštovce na konci řady, „snad se poslední vlaštovce něco přihodilo.“ Vlaštovka letěla na stráň. Tam měla poslední vlaštovka hnízdo ve chlívě vedle chalupy. Hnízdo bylo přilepené až u samého stropu. Ale poslední vlaštovka v hnízdě nebyla. Smutně letěla vlaštovka zpátky a řekla ostatním: „Byla jsem, sestřičky, v chalupě na stráni, ale poslední vlaštovku jsem nenašla.“ „Ted' už čekat nemůžeme,“ volaly všechny, „do večera musíme být u velikého rybníka. To bychom tam nedoletěly. Odletíme bez poslední vlaštovky.“ Zvedly křídla, zakroužily nad silnicí a nad polem a zamířily k řece. Poslední vlaštovka o tom nevěděla. Létala nad zahradami.

Slunce pěkně svítlo, a proto ještě tu a tam sezobla mušku. Když se dost nalítala, posadila se na jabloňovou větev, dívala se nahoru na modré nebe a zase dolů na zelenou trávu. V trávě uviděla ježka. Ježek někam pospíchal. „Kampak, ježku, tak pospícháš?“ zavolala vlaštovka. „Pospíchám, vlaštovko,“ povídal ježek, „jak bych nespíchal, brzy bude zima a já ještě nenašel hezký koutek, kde bych se zahrabal do listí a přespal zimu.“ „Co to povídáš o zimě?“ divila se vlaštovka, „vždyť svítí slunce a právě jsem chytila mouchu.“ „Možná,“ řekl ježek, „že dneska hřeje slunce naposled. Pak už bude jen svítit a nezahřeje. Napadne sníh a kde já pak najdu teplý koutek na přezimování?“ Vlaštovka slyšela o zimě nerada a ježkovi nevěřila.

Odletěla ze zahrady, létá nad polem a uvidí křečka. Křeček nespíchal, odpočívá na sluníčku. Vlaštovka se zaraduje: „To jsem, křečku, ráda, že tě vidím. Málem bych byla uvěřila ježkovi. Pospíchal a pospíchal, že prý bude brzy zima. Ty nespíchal, vid'. Slunce bude jistě dlouho svítit a hřát.“ „Proč bych pospíchal,“ říká křeček. „Už jsem se dost nasháněl. Nanosil jsem si do své díry zrní třeba na dvě zimy. Ted' odpočívám. Pro mě za mě může sníh napadnout už dnes v noci.“ Vlaštovka se polekala, letí a ohlíží se na slunce.

„Vlaštovko, vlaštovko,“ uslyší volání. Na samém vršku vysokého smrku sedí veverka. „Kampak letíš?“ ptá se zvědavá veverka. „Hněvám se,“ povídá vlaštovka, „všichni mě straší, že bude brzy zima. Co říkáš ty, veverko?“ „Už jsem si nanosila do hnízda hromádku lískových oříšků,“ kývá veverka hlavou, „ale zdá se mi, že jich pořád ještě nemám dost. Loni jsem měla hlad. Zima byla dlouhá a zásoby mi nestačily.“ „Každý hovoří jen o zimě,“ říká vlaštovka, „poletím se podívat ke špačkovi a poradím se s ním.“ Špaček bydlil v budce na vysoké hrušni. Sedával na hrušni a hvízdal si písničku. Dneska špaček na hrušni neseseděl. Na větvi seděla černobílá kočka a mhouřila oči. „I ty darebná kočko, že jsi špačka snědla!“ rozkřikla se vlaštovka. „Ráda bych ho byla snědla, mňau,“ protahovala se kočka, „ale už je pryč. Uletěl s ostatními špačky do teplých krajin. Bude brzy zima.“

Ted' se už vlaštovka nepotřebovala nikoho přeptávat. Letěla rychle za vesnicí, ale vlaštovky tam nebyly. „Tak to jsem opravdu poslední,“ řekla si vlaštovka, „musím letět za nimi, snad je ještě dohoním.“ Ostatní vlaštovky byly už u velkého rybníka a povídaly si o poslední vlaštovce. „Přijde zima a poslední vlaštovka umře hladý,“ povídá jedna. „Zmrzne,“ povídá druhá. „Ubohá vlaštovka,“ povídá třetí. „Tady jsem,“ zavolá nad nimi poslední vlaštovka. „Tady je, tady je,“ křičí všechny vlaštovky, vítají poslední vlaštovku a létají kolem ní. Starý žabák, který seděl na plochem kameni, se šumotu vlaštovčích křídel tak polekal, že spadl po hlavě do rybníka. Myslí si, chudák, že se k rybníku vrátili čápi.